

HOMILIE 27 JANUARI 2019

Van de evangelist Lucas wordt aangenomen dat hij iets had met schilderen. Daarom ook is hij de patroonheilige van alle kunstenaars. Bij de beginzinnen uit zijn evangelie - die we zonet hoorden - schildert hij een bijzonder portret van Jezus; een beeld waarin God hier en nu zichtbaar wordt gemaakt.

Even de context: Lucas is ook een prima researcher; hij deed zorgvuldig onderzoek naar Jezus en dubbelcheckt zijn bronnen. Wat hij schrijft zijn dus niet zomaar verhaaltjes of geruchten. En hij schrijft aan Teofilus, letterlijk vertaald "de door God geliefde", wij allen als lezers of toehoorders dus, jij en ik.

Jezus was al rondgetrokken in Galilea en had wel al eerder schriftcommentaren gegeven in de lokale synagogen, een voorrecht voor iedere volwassen joodse man.

Vandaag is Hij in zijn geboortestad Nazareth. Lucas laat niet toevallig dit verhaal het eerste publieke optreden van Jezus zijn in zijn evangelie. Jezus leest uit de profeet Jesaja, net die profeet die gezalfd werd door Gods Geest om dienaar van de armen te worden. Jezus betreft de tekst op zichzelf; Hij is de profeet die inspratie vindt in de Schrift. Jesaja's droom wordt Zijn levensprogramme. Vanaf nu is het Rijk Gods geen verre toekomst maar treedt ze hier en nu in vervulling. Daar waar de Schrift over spreekt en droomt gebeurt vandaag.

Jesaja en nu Jezus kondigen een genadejaar af; om de 50 jaar lieten joden de akkers braak liggen zodat de grond kon rusten, schulden werden kwijtgescholden, slaven werden vrijgelaten en vervreemd bezit moest naar de rechtmatige eigenaar terugkeren. Al die maatregelen moesten mensen toelaten een nieuwe start te nemen. Het moest rechtvaardigheid tastbaar maken en recht doen aan armen en kleinen. Dat klinkt radicaal en dat is het ook. Maar dit ideaal wordt met Jezus werkelijkheid.

Jezus' levensprogramma geeft voortdurend nieuwe kansen en is daarmee één grote proclamatie van liefde. Zijn hele leven gaf Hij Zijn aandacht, Zijn hart, ja Zijn leven.

De ogen van de aanwezigen in de synagoge waren toen gespannen op Hem gericht, zegt de tekst. De ogen van de wereld zijn nu ook op ons, christenen gericht. Hoe beantwoorden wij Zijn uitnodiging tot liefde? God blijft ons immers uitnodigen tot weder-liefde: met beelden op TV, door een concrete vraag van iemand, door een onverwachte of onvoorziene ontmoeting.

Staan wij blinden bij: zijn wij er voor hen die het niet meer zien zitten, die geen uitweg meer zien in een moeilijk leven? Of zijn wij blind en doof voor hun vragen?

Zijn wij er voor hen die gevangen zitten, die on-vrij zijn omwille van verslavingen, een verkeerde keuze maakten op een bepaald moment of in eenzaamheid of in verdriet vast-zitten?

Gods Rijk komt niet tot stand doordat één of andere God-tovenaar ingrijpt in de wereld. God werkt doorheen mensen, wij dus, nu, vandaag in onze wereld.

Toch nog een belangrijk detail: wanneer Jezus in de synagoge de tekst van Jesaja voorleest laat Hij één vers achterwege: een vers dat het oordeel over de volken aankondigde. Dat doet Jezus bewust: Hij laat ons niet kennismaken met een verre God, straffend en aldoor op ons toezien, oordelend ook. Nee, Jezus toont een nabije God, tot liefde uitnodigend, nooit dwingend, maar een zichzelf gevende liefde.

Ja, Lucas de schilder tekent een mooi portret van Jezus, ééntje om in te kaderen maar tegelijk ééntje waarin wij mogen mee schilderen in het kleurrijke tableau van gevende liefde.

Hilde Verplancke